

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ὧν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἑτησίᾳ δρ. 16.—	Ἑτησίᾳ δρ. 20.—
Ἑξαμήνιος > 8,50	Ἑξαμήνιος > 10,50
Τριμήνιος > 4,50	Τριμήνιος > 5,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπτ. 40 Ἐξωτερ. λεπτ. 45
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπτ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Μαρτίου 1921

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 16

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἐπειτα τὸ Ἐννατο μαζεύθηκε, μάζεψε καὶ μερικοὺς πληγωμένους καὶ ξεκίνησε νὰ γυρίσῃ στὴ Μαγεντία.

Ἀλλὰ ὁ δρόμος δὲν ἦταν ἀκόμα ἐλεύθερος. Κι' ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόλιν, τὸ Ἐννατο ἀπάντησε ἓνα σύνταγμα ἑθνικόν. Σχημάτισε τότε τετράγωνον καὶ, μαχόμενον, ὀπισθοχωροῦσε, ὡς που ἔφθασε κοντὰ στὰ ὄχυράματα, ὅπου φυσικὰ εἶχε τραβήξῃ καὶ τὸν ἑθνικόν. Ἀπὸ κεῖ τότε ἄνοιξε γενναῖο τουφεκίδι, ποὺ ἀνάγκασε τοὺς Γερμανοὺς νὰ γυρίσουν στὶς θέσεις τους.

Ἡ νυκτερινὴ ἔξοδος τῶν Γάλλων εἶχε ἀποτύχει· κατὰ-φεραν ὅμως νὰ μπάσουν σαράντα κεφάλια βώδια.

Πρὶν νὰ φθάσῃ στὴν καντίναν, ὅπου ἡ Κατερίνα τὸν περιμένε μετ' ἀγωνία, ὁ Γιάννης ἀκούσε νὰ τὸν φωνάζουν.

Ἦταν ὁ στρατηγὸς Κλεμπέ.
— Ποῦ εἶσαι, μικρέ; τοῦ ἔλεγε. Ἔλα νὰ σὲ ἰδῶ!

Ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς ἐπλησίασε καὶ στάθηκε σὲ προσοχή.

— Πῶς ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ παιδί; ρώτησε ὁ Κλεμπέ τὸν Βερναρδιέ.

— Γιάννης... Γιάννης Καρδινιάν.

— Λοιπὸν, παιδί μου, σ' εὐχαριστῶ. Φέρθηκες πολὺ καλά. Μὰς γλύτωσες ἀπὸ μεγάλον κίνδυνον. Ἄν δὲν ἦσουν ἐσύ, ἴσως καὶ μεῖς δὲν θάμασσε τώρα ἐδῶ. Θὰ κοιμώμασσε κεῖ-πέρα γιὰ πάντα... Βερναρδιέ, γύναφερξέ τὸν Γιάννη Καρδινιάν στὴν ἡμερησίαν διαταγή!

Ὁ Γιάννης κοκλίνησε ὅλος ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ περηφάνειαν. Μὲ τὸ δίκην του, εἶ:

— Θὰ εἶσαι κουρασμένος, ἐξακολούθησε ὁ στρατηγός, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Γιάννη. Πήγαίνε νὰ κοιμηθῇς. Κι' ἐννοία σου, παιδί μου. ἐγὼ θὰ σὲ θυμῶμαι πάντα!

Κουρασμένος βέβαια ἦταν ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς. Ἀπὸ τὴν χαρὰ του ὅμως, δὲν αἰσθανόταν τὴν κόπωση. Καί] τρέχοντας πῆγε στὴν καντίναν, ὅπου βρῆκε τὴν Κατε-

ρίνα νὰ τὸν περιμένῃ. Ἦταν γλωμῆ λιγὰν ἀπὸ τὴν ἀνησυχία της, ἀλλὰ μετ' ὅσην χαρὰ ξανάδρασε τὸν Γιάννη της ζωντανόν!

— Λοιπὸν; τὸν ρώτησε. Πῶς τὰ πῆγες;
— Λαμπρά! φώναξε ὁ μικρὸς τυμπανιστὴς. Θὰ μετ' ἔλθουν στὴν ἡμερησίαν διαταγή. Τὸ εἶπε ὁ στρατηγός!

Μ' ὅλην τὴν τὴν κόπωση, δὲν ἐννοοῦσε νὰ πλαγιάσῃ, ἂν δὲν τῆλγε πρῶτα ὅλα στὴν Κατερίνα καὶ στὸν Μπέλ-Γόζ, ποὺ πρὸ ὀλίγου κι' αὐτὸς εἶχε γυρίσει ἀβλαβής.

Στὸ τέλος ὁ ἀρχιτυμπανιστὴς, ἂν καὶ λίγο διαχυτικὸς, τὸν ἐφίλησε λέγοντας:

— Μπράβο, μικρέ! Περηφανεύουμαι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, γιὰ σένα! Εἶσαι... ὑπερθετικός! καθαυτὸ ὑπερθετικός! Δὲν τὸ περίμενα, ὅταν πρωτοῦρθες στὸ Ἐννατο!

Κι' ἐπρόσθεσε μ' ἐπισήμωτον:

— Ἡ ὑπερθετικὴ μου γνώμη, εἶναι πῶς θὰ τραβήξῃς μπροστά!

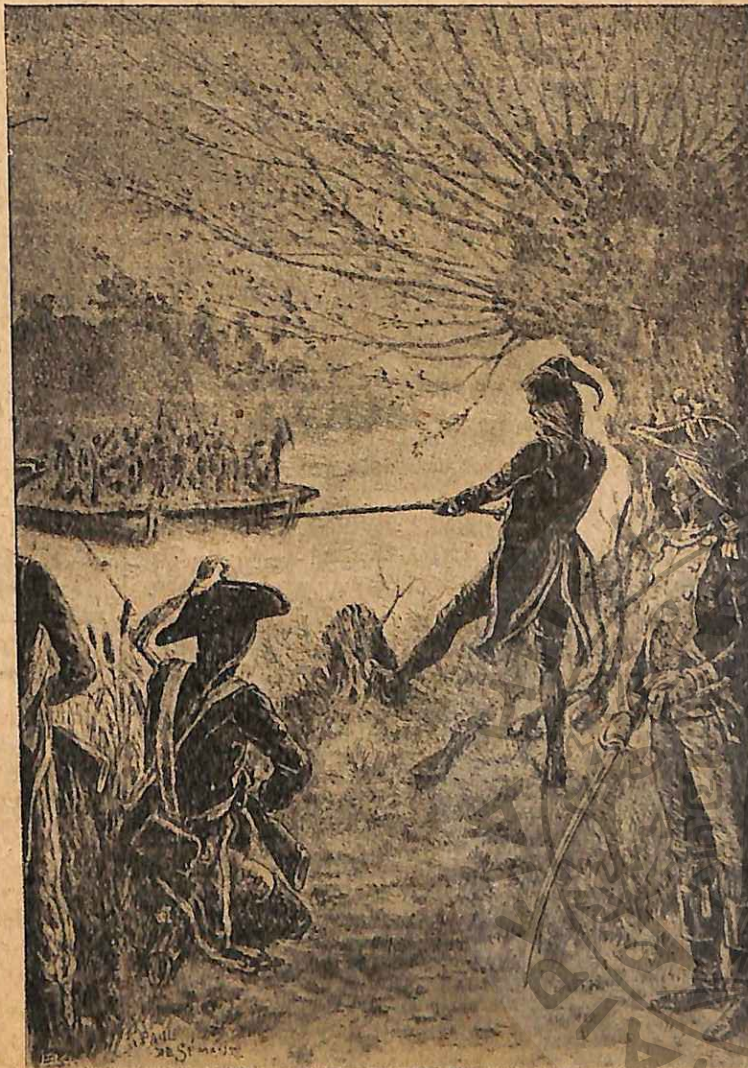
Γιὰ τὸν γίγαντα, βλέπετε, τὸ ἐπίθετον ὅτι ἐπὶ τοῦ εἶχε καθεὶ σημασία.

Ὅσο γιὰ τὴν Λιζούλα, αὐτὴ δὲν παραστάθηκε πρὸ θριαμβευτικὸν γυρισμὸ τοῦ φίλου της, γιατί κοιμώταν πρὸ πολλοῦ καὶ ἡ μητέρα της δὲν ὅλῃσεν νὰ τὴν ξυπνήσῃ. Ἀποξήνιωθῃκε ὅμως τὴν ἄλλαν μέραν.

Ὅσοις, ἡ πολιορκία τῆς Μαγεντίας ἐξακολούθησε.

Μεγάλῃ ἀντοχῇ καὶ γενναϊότητι εἰδείξαν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὰ στρατεύματα τοῦ Κλεμπέ, κλεισμένα ἐκεῖ-μέσα τόσον καιρὸν, χωρὶς καμμιά ἐπικοινωνία, χωρὶς καμμιά εἰδηση ἀπὸ τῆς Γαλλίας καί, τοὺς τελευταίους μῆνας, χωρὶς τροφίμα.

Ὅλο σχεδὸν πάλαι, εἶχε τελειώσῃ τὸ ψωμὶ λιγιστόν· καί

«Τραβῶντας ὁλοένα, ὁ Γιάννης ἀκροαζόταν...»

όσο για κρέας, δεν έτρωγαν παρ' αλλογίσι, όταν φορούσε ή σκοτωνόταν κανέν' αλλογο.

Οι στρατιώτες όλοι είχαν λιγνέψει, οι στολές τους έρχόνταν πλατειές, κι' όμως κανένας δεν παραπονιόταν. Κι' ως έπεφταν οι έδίδες μέρα-νύχα σά βροχή. Είχαν σκοπό να υπερασπισθούν την πόλη ως την τελευταία τους πνοή. Κι' αν τους έλεγε κανένας να παραδοθούν, θάταν ίκανοί να τον σφάζουν.

Το Έννατο ήταν στρατοπεδευμένο έξω από την πόλη, έξω σχεδόν κι' από το προάστειο Κάσσελ, στην πιο προχωρημένη και πιο επικίνδυνη θέση.

Καταλυπημένη ή Κατερίνα, που δεν είχε πιά τρόφιμα φυλαγμένα στο άμαξί της! Εκλαιγε κρυφά, που έβλεπε τάχατημένα της παιδιά, —γιατί στην καρδιά της δεν ξεχώριζε πιά τον Γιαννάκη από τη Λιζούλα, —ναδυνατίζουν μέρα με τημέρα. Κι' όμως ούτε αυτή δεν παραπονιόταν.

Ο Γιάννης δά καθόλου! Δεν ήταν πιά παιδί. Στον πόλεμο είχε γίνει άντρας. Είχε ψηλώσει πολύ και καθώς, από την έλλειψη της τροφής, τα μάγουλά του, φουσκωμένα και ροδοκόκκινα άλλοτε, ήταν τώρα βαθουλωμένα και χλωμά, ο μικρός τυμπανιστής είχε ύψος πολύ σοδαρό για την ηλικία του.

Για ναναπληρώσουν την έλλειψη του κρέατος, οι στρατιώτες, όσον καιρό τους άφινε ή ύπηρεσία, κυνηγούσαν ή ψάρευαν στο Ρήνο. Το κυνήγι όμως δεν ήταν εύκολο, αφού δεν μπορούσαν να μεταχειρίζονται τουφέκια. Ήταν απαγορευμένο. Πρώτο για να μὴν ξεδεύονται πολεμερόδια, και δεύτερο για να μὴν προκαλήται καθε στιγμή συναγεμίες.

"Εσθιγαν λοιπόν παγίδες κι' έπιαναν πουλιά, σκύλους, γάτες, ποντίκια κι' ό,τι τύχαινε. Κι' όταν έπερτε στα χέρια τους κανένα ζωό της προκοπής, —λαγός π.χ.— στον καταυλισμό γινόταν πανηγύρι.

Ο Γιάννης, μιμούμενος τους συντρόφους του, έφτιανε παγίδες για σπουργίτια. Μία τρύπα σκαμμένη στο χώμα κι' ένα κεραμίδι από πάνω, τοποθετημένο σε μύτερά ξυλαράκια, ώστε μόλις να ίσορροπή. Έτσι με το ελάχιστο σπρώξιμο, τα ξυλαράκια άφενγαν, το κεραμίδι έπεφτε και τα πουλιά, που είχαν μπή στην τρύπα να φάνε το δόλωμα, βρισκόταν πιασμένα.

Με την πρώτη του δοκιμή ο Γιάννης έπιασε δυό σπουργίτες κι' έναν πυρούλη. Έχωσε το χέρι του κάτω από το κεραμίδι, έπιασε τα δυστυχισμένα πουλιά και τα έλειψε 'ς ένα πανέρι, που είχε πάρει μαζί του.

"Τί τύχη! συλλογίζονταν. Θά τα πάω της Λιζούλας, να τα ψήσῃ και να τα φάῃ!" Και ξεκίνησε τρέχοντας για την καντίνα. Τη χαρά του όμως τη διεδέχθηκε σε λίγο κάποια λύπη.

"Κακόμοιρα πουλάκια! συλλογίσθηκε. Δεν τό ξέρουν πως θά τα σφάζουν. Άκου

τα πως φτερουγίζουν μέσ' στο πανέρι! Πώς θάθελαν να φύγουν!"

Άλλα και πάλι ξαναγύρισε ή χαρά, με τη σκέψη πως θάτρωγε καλά ή πεινασμένη Λιζούλα. Και μόλις έφθασε στάμαξί της Κατερίνας, της φώναξε:

— Λιζέττα!.. Έλα να ιδῆς τί σου φέρνω να φῶς!.. Πουλιά!..

Περίεργη και χαρούμενη, ή μικρούλα έτρεξε κοντά του:

— Να ιδῶ, Γιαννάκη μου, να ιδῶ!

— Ίδές! είπε ο Γιάννης, άνασηκνώνοντας προσεκτικά το σκέπασμα του πανεριοῦ.

Η Λιζούλα έσκυψε και κοίταξε τα τρομαγμένα πουλιά (*).

— Ά, τί ωμορρα που είναι! εφώναξε. Ο πυρούλης μάλιστα!..

Και σηκώνοντας το ξανθό της κεφάλι, έξακολούθησε:

— Μά να σου πῶ, Γιαννάκη... Για να τα φάῃς, δεν πρέπει να τα σφάζουμε; Κι' αυτό δεν θά τα πονέσῃ;

— Και βέβαια που θά τα πονέσῃ!.. άποκρίθηκε ο Γιάννης. Και πολύ μάλιστα... τα κακόμοιρα!..

Κοιτάχθηκαν κι' οι δυό σιωπηλοί. Έπειτα ή Λιζούλα, με συγκίνηση, είπε:

— Έγώ δεν τα τρώω!.. τα λυπάμαι.

— Κι' εγώ!

— Τί λές, Γιαννάκη τάρνουμε;

Ο μικρός έκαμε νάνοιξη το πανέρι, αλλά πάλι έδίστασε.

— Άλήθεια, πού θά τα πονέσῃ; ρώτησε. Κι' όμως θά πεινάξῃ.

— Ναί... μά, για σήμερα, έχουμε ψωμί, τοῦ άποκρίθηκε.

Και τότε ο Γιάννης, άδισταχτα, σηκωσε το σκέπασμα του πανεριοῦ κι' οι τρείς αίχμαλτοι άνοιξαν τα φτερά τους και πέταξαν μακριά. Ένα γλυκό χαμόγελο φώτισε τα πρόσωπα του Γιάννη και της Λιζούλας. Κάι χωρίς να πουν λέξη, κοιτάχθηκαν πάλι στα μάτια.

— Έ, παιδιά! που είσαστε;... Έλλάτε και σῆς φέρνω κάτι τί!

Ήταν ή βροντερή και χαρούμενη φωνή του Μπέλ Ρόζ.

Τα παιδιά έτρεξαν και τον είδαν νάρχεται, κουνώντας έναν πελώριο γάτο, που τον κρατούσε από την ουρά.

Κοντά του, ο Λαραμέ γελοῦσε σιωπώντας.

— Γυρίζουμε από το κυνήγι, είπε ο άρχιτυμπανιστής και φέρνουμε κάτι υπερωτικό!.. Αυτό που βλέπετε, στην παρούσα περίπτωση, αξίζει καλύτερα κι' από λαγός. Θά φάτε και θά μου πῆτε. Ά, έχει νόστιμο κρέας... υπερωτικά νόστιμο!

Ο Γιάννης έκαμ' ένα μορραμό.

— Έ, τί έπαθες εσύ, μικρέ; τοῦ φώναξε ο Μπέλ-Ρόζ. Μᾶς κάνεις τώρα το σιχασιάρη;

— Όχι, πολίτα άρχιτυμπανιστά, αλλά...

— Θά μάθης λοιπόν, παιδί μου, τον (*) *18ο εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 118.

έκοψε ο Μπέλ-Ρόζ. πως ο γάτος είναι φαί για βασιλείαδες, προπάντων έδώ στη Μαγεντία. Έπειτα... πόσες φορές θάφαγες γάτο για λαγός ή για κουνέλι! Έμματα, Λαραμέ;

— Ού! Ένας Θεός το ξέρει! έκαμε ο χέρο-στρατιώτης.

— Άφίνω δᾶ, έξακολούθησε ο άρχιτυμπανιστής, πως θά λάβουμε την τιμή να φάῃς απόψε το ίδιο φαί με τον στρατηγό Κλεμπέ.

— Μπᾶ! πως; έκαμε ο Γιάννης.

— Μα νά, είχαμε πιάσει με το Λαραμέ δυό γάτους. Μᾶς είδε περνώντας ο στρατηγός και μου κάνει: «Μου χαρίζεις τον ένα, Μπέλ-Ρόζ;» Άκους εκεί, στρατηγέ μου! Έπερετικώτατα! — Έλα, μπράβο, μου κάνει, χάρισέ μου τον. Άπόψε έχω τραπέζι τοῦ στρατηγοῦ Ντυπαγέ κι' αυτό θάνα το καλύτερο πιάτο. Άς είναι όμως, έχω ως τώρα και τρείς άρουραίους και δύοδεκα ποντίκια.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά το Γαλλικό τοῦ λοχαγοῦ Danrit]

ΤΟ ΕΛΚΗΘΡΟ

[Τοῦ Camille Norbert]

[Συνέχεια και τέλος: Ίδε σελ. 115].

— Μή φοβάσαι, μικρέ, φωνάζει από μακριά. Έφτασα. Πές μου που βρίσκεσαι.

— Από δω, κύριε. Το τρίτο μονοπάτι, άριστερά σας. Εκεί που είναι ο σκύλος.

Ο Μούργος, που δεν καλοφέρνεται και τόσο στους άγνουςτους, καταλαβαίνει την καλήν ιδέα του Ρογήρου και τρέχει μπρός του. Με χίλια σήμαδια χαράς τον οδηγεί στον κύριο του.

— Φυλαχθήτε, κύριε, ξαναλέγει ο μικρός. Έχει χαντάκια από κάθε μέρος τοῦ δρόμου. Εκεί έπεσα κι' εγώ.

— Καλά που μου τό λές, είπε μέσα του ο Ρογήρος. Ήρθα τόσες φορές άπ' έδώ για κυνήγι, μά μ' αυτό το χιόνι που να ιδῆς!

Έφτασε μπρός στην τρύπα.

— Μὴν κατεβαίνετε, κύριε... γλυστράει πολύ, δεν θά μωρεέσετε να ξανανεβήτε.

Ο Ρογήρος γονατίζει, πιάνεται μ' ένα χέρι από ένα δέντρο κι' απλώνει το άλλο στο Γιάγκο.

— Κρατήσου γερά και μὴ φοβάσαι, μικρέ! τοῦ φωνάζει. Δεν σ' αφήνω.

Άδικα όμως το παιδί προσπαθοῦσε να πιάσῃ κείνο το χέρι. Το πονεμένο πόδι του, βαρὺ σαν σφαίρα κανονιοῦ, δεν τοῦ επέτρεπε να κουνηθῇ.

— Πρέπει να κατεβῶ εγώ κάτω, λέγει ο Ρογήρος, αλλιῶς δεν γίνεται.

Και σκαρτώντας το χιόνι με το τακούνι του, για να το κάμῃ να γλυστρά λιγώτερο, κατεβαίνει στο χαντάκι, παίρνει το παιδί στη ράχη του και με πολλούς κόπους, σκαρφαλώνοντας με πόδια και με χέρια, κατάρθωσε να φτάσῃ το μονοπάτι.

— Ά! κύριε, τί καλὸς που είσθε! έλεγε ο Γιάγκος, ενώ ο Μούργος, περδώντας δόλωμα στο Ρογήρο και γλείφοντας τα χέρια του, έδειχνε κι' εκείνος τη χαρά του.

— Διόρθωσε τώρα το πόδι σου όπως πρέπει. Πονείς πολύ;

— Όχι πολύ, όταν δεν το κουνῶ. Πως να πάω όμως στο γιατρό!

Και διηγήθηκε στο νέο άξιωματικό πως βρέθηκε τέτοιαν ώρα στους δρόμους.

— Πολύ ώρα! λέει ο Ρογήρος, θά σε πάω πρώτα στον πύργο, στη θειά μου να σε περιποιηθῇ, κι' εγώ με το έλκηθρο θά τρέξω στο γιατρό να τον πάω σπίτι σου.

— Ό! ευχαριστῶ... ευχαριστῶ.

— Μπρρ... Τί κρύο! έλεγε ο γιατρός Μπερτράν, ενώ έκλεινε τις γρίλλες της μικρής τραπέζιας του. Βάλε ξύλα στο τζάκι, Γιαννούλα, βάλε κι' άλλα, κόρη μου. Έχω να γράψω.

Τί καλά που θά κάνετε, κύριε, να πάτε να πλαγιάσετε, μουρμούρισε ή Γιαννούλα, που δεν ήταν πιά νεαρά. Δεν είναι άμαρτία να ξαγρυπνάτε, μια και μωρεείτε να πλαγιάσετε ναρῆς;

Δεν είχε τελειώσει ακόμα, και κάποιος κουνούσε δυνατά στην έξωπορτα.

— Νά τα! δὲ σᾶς τῶλεγα; Σᾶν έχουν γνώση τέτοια ώρα; με τέτοιον καιρό...

Καινούργιο κουνούρισμα στην πόρτα.

— Τρέχα, Γιαννούλα, βιάζονται οι άνθρωποι.

Ο νέος μπῆκε μέσα.

— Έστεις, κύριε Ρογήρε! Είναι κανείς άρρωστος στον πύργο;

— Όχι, όχι, γιατρέ. Να τί τρέχει. Και διηγήθηκε την ιστορία.

— Τί κοίμα!... έκαμε ο γιατρός, ενώ άπαιρνε βιαστικά την τσάντα του και φορούσε τη γούνα του. Χάθηκε τόση ώρα!.. Γιαννούλα, πές να ζέψουν τ' άμαξάκι.

— Δεν είναι ανάγκη γιατρέ, έχω έξω το έλκηθρο των ξαδέλφων μου που θά μᾶς πάῃ σαν άστραπή.

— Ά, ακόμα καλύτερα. Θά πάμε ἀλά Ρούσα.

Ενώ μίλουσε, γέμιζε ολόένα και την τσάντα του με διάφορα πράγματα που έπαιρνε από το φαρμακείο του, σαν άνθρωπος που ήξερε καλά που πήγαινε.

— Νά κι' έλκηθρο τώρα, μουρμούριζε ή Γιαννούλα σαν έφυγαν. Αυτά μᾶς έλειπαν, για να τζακίζονται οι τίριοι άνθρωποι!..

Ο ξυλονόκος κοίτονταν ολόένα ξαπλωμένος στο στρώμα, μόνος με τη γυναίκα του. Κι' ή καίμενη ή Μάρθα έχει τώρα δυό βάσανα στην καρδιά της... Συλλογίζεται τον άντρα της και το γιό της. Χάρηκε που είδε το γιατρό να μπαίνει. Μά ο Γιάγκος; τί να γίνηκε;

Ο Ρογήρος όμως προλαβαίνει την έρωτησή της:

— Μή φοβάσαι, κυρία. Ο Γιάγκος είναι στον πύργο. Στραμπούλιζε λιγάκι το πόδι του και γι' αυτό πήγα εγώ στο γιατρό.

Σ' αυτό το άναμεταξύ, ο γιατρός πήρε τα εργαλεία του και με τη βοήθεια τοῦ Ρογήρου, έκαμε μια μικρή φλεβοτομία στο μπράτσο τοῦ άρρώστου, που λάρωσε και ξανάνοιξε τα μάτια του.

Γνώρισε τη γυναίκα του, το γιατρό, μά δὲ βλέπει το παιδί του και το βλέμμα του το γυρίζει δόλωμα. Τοῦ έξηγήσαν τί τρέχει.

— Άλήθεια, γιατρέ, κάνει με κόπο. Δεν έχει τίποτ' άλλο;

— Σοῦ δίνω το λόγο μου, λέγει ο υπολοχαγός, αύριο ή κυρία σας μωρεεί να πάῃ να τον ιδῇ.

Και βοήθησε το γιατρό να πλαγιάσουν τον άρρωστο στο κρεβάτι.

— Δεν πιστεύω νᾶναι τίποτα σοδαρό, γιατρέ;

— Ά! όχι, είναι από το κρύο. Θά ξαναπαράσω αύριο. Και τώρα καλή νύχτα. Πάω να ιδῶ και το μικρό στο γυρισμό. Ά, έχεις ένα έκτακτο άγόρι, μπάρμπα Πέτρο!

— Ευχαριστοῦμε, κύρ γιατρέ, είπαν με συγκίνηση οι φτωχοί, περισσότερο ἔως ευχαριστημένοι από τον έπαινο που άκούγαν για το γιό τους, παρὰ για όλα τᾶλλα.

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Βλέπω τον έκυτό μου μικρό κοριτσάκι, τόσο δά, να φορῶ το παλτουδάκι μου βιαστικά, με τη βοήθεια της γριᾶς νταντᾶς μου, της Ουρανίας, για να πάω να περάσω το απόγεμα σῆς γιαγιάς.

— Κάνε γρήγορα, κάνε γρήγορα! της έλεγα γιατί το να πάω σῆς γιαγιάς μου ήταν για μένα άπειρη χαρά.

Άκουμπισμένη στο μπράτσο της Ουρανίας, έτρεχα μ' όλη τη γρηγοράδα που μου επέτρεπαν τα ποδαράκια μου.

Τακτικά, περνώντας από τον καστανᾶ, τη σκουνοῦσα, ψιθυρίζοντας της:

— Τί ώραῖα που μωρίζουν!

Η Ουρανία δὲ μου χᾶλουμε ποτέ το χατήρι: κι' έτσι έφτανα σῆς γιαγιάς, σφίγγοντας δυνατά ένα χοντρό σακκουλάκι, που με ζέσταινε ήδονικά.

Άνέβαινα τέσσερα-τέσσερα τα σκαλιά και κτυπούσα την πόρτα.

— Τόν! τόν! τόν! Γιαγιά, είναι ή Κοκκινόσκουφίτσα, που σου φέρνει κάστανα για το δειλινό σου.

— Τράβα το σκουί! κι' ο σύρτης θάνοίξῃ! άποκρινόταν μια άγαπημένη φωνή κι' ύστερ' από μια στιγμή, βρισκόμουν στην άγκαλιά της γιαγιάς.

Ήταν πολύ καλά στο μικρό της διαμέρισμα, το γεμάτο από άναμνηστικά. Έπειτα, σῆς γιαγιάς, ποτέ δὲ μου έρχοταν να

κακιάσω. Πως να κάνω άνοησίες, όταν με κοίταζε κάτω από τα γυαλιά της, μ' ένα τόσο γλυκό και τρυφερό ύφος;

Μόλις έφτανα, άρχιζα τις προετοιμασίες τοῦ δειλινού μας. Περνώντας στη μέση μια ποδιά, βοηθοῦσα την Ουρανία που έφτιανε το γλυκό. Τί γλυκά να βουτάῃ κανείς τα δάχτυλά του μέσα στην κάτασπρη και μαλακιά ζύμη και να κνήνᾳ σπρους τους τεντζερέδες και τα μπρίκια της κουζίνας μ' αλεύρι, όπως το χιόνι τις σκεπές τῶν σπιτιῶν! Το τζάκι μ' έθελεγε. Πόσες φορές είχα κάψει τα χέρια μου, πότε για να βάλω κανένα ξυλαράκι και πότε για να παραμερίσω τη χόβολη!..

— Ό! αυτά τα θυμάμαι σᾶν να ήταν χτές. Μου φαίνεται πως βλέπω την κρέμα νάβριζῃ μέσα στην πιατέλα κι' άκούω τις πατάτες, που ψηγόνταν, να τρίζουν.

Όταν όλα ήταν έτοιμα και το ταάί σκόρπιζε τη λεπτή μυρουδιά του, άράδιαξα προσεκτικά τα μικρά πετσετάκια με τους κόκκινους γύρους και τα φλυτζανάκια άπάνω σ' ένα σκαμνί, λίγο ψηλό, που τῶκα να τραπέζι, και πήγαινα νάναγγείλω στη γιαγιά πως το δειλινό σεοδρίστηκε.

Έπρεπε να δῇ κανείς με πόση σοδαρότητα έφριγγαν το ταάί και με πόση φροντίδα έκοβα τις πατάτες!

— Λίγο γλυκό, κυρία; ρωτοῦσα τη γιαγιά προσφέροντάς της κρέμα.

Έκεινή μου άποκρινόταν:

— Ευχαρίστως! τί έξοχη μαγειρίσα! Κι' εγώ με μετριοπροσύνη:

— Βρίσκετε;

— Κι' ο σκύλός σας τί κάνει; με ρωτοῦσε ή γιαγιά.

— Ταξιδεύει, κυρία. Στους άνδρες άρέσουν τόσο τα ταξίδια! Τώρα ἔως να βρίσκεται στη χώρα τῶν άγρίων! Την τελευταία φορά που τον είδα, μου χάρισε ένα παχύ άσπρο άρνάκι με σγουρό μαλλί! Μά δὲ θά πάρει ακόμα λίγο γλυκό, κυρία;

— Ά, όχι!

Κι' όσο διαρκούσε το δειλινό, μιλούσαμε έτσι, χωρίς να σουφρώνῃ τα φρύδια της ή γιαγιά γι' αυτά που της έλεγε ή έγγονή της.

Έπειτα είχα μια καινούρια ευχαρίστηση: Το πλυσίμο τῶν φλυτζανιῶν και τῶν πετσετῶν μέσα στο χλιαρό νερό τοῦ μαστέλου.

Έτσι το δειλινό ήταν, πολύ διασκεδαστικό, και για κάτι άλλο ακόμα, που το τρωτιμώσα περισσότερο άπ' όλα.

Άφου έμπαιναν όλα στη θέση τους, κι' έρχοταν ή νύχτα, που γέμιζε την κάμαρα με πολύ γλυκές σκέτες, μαζεύομουν στα γόνατα της γιαγιάς, χωρίς να μιλώ, χωρίς να κουνιέμαι, για να μὴ ταραξῶ τη γοητεία τοῦ σούρουπου.

Κι' ήμουνα τόσο καλά στην άγκαλιά της γιαγιάς, σκεπασμένη με την τρυφερότητά της!..

(Μετάφραση)

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Τ' ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

'Αγορητοί μου,

ΠΟ το σπίτι μου, για να πάω ίσα στη Βιβλιοθήκη της Βουλής, — δρόμος που τον κάνω καθημέρα, — πρέπει να περάσω από ένα Σχολείο. 'Αν με ρωτή-

σετε τι Σχολείο είναι, δεν ξέρω καλά. Στο διάλειμμα, απέξω, βλέπω από τα μεγαλύτερα παιδιά ως τα μικρότερα βλεπω κάποτε και κορίτσια. Είναι Γυμνάσιο, 'Ελληνικό, Δημοτικό; Είναι πολλά Σχολεία μαζί στο ίδιο εκείνο μεγάλο κτίριο, που έχει μπροστά του το πλάτωμα μιάς ωμορφής εκκλησιάς; Αυτό το μου φαίνεται το πιθανότερο, γιατί στην 'Αθήνα, τώρα με την αύξηση του πληθυσμού, τα σπίτια δεν περισσεύουν... 'Οπωσδήποτε, — κι' αυτό μ' ενδιαφέρει μόνο, — την ώρα που περνάω συνήθως από κει, το πλάτωμα κι' οι γύρω δρόμοι, σε μια μεγάλη άκτινα, αντηχούν, βουίζουν από ένα χαριτωμένο παιδολόι.

Μόνο το βαρύ χειμώνα, όταν έβρεχε αδιάκοπα ή φυσούσε ο τρελοδοριός εκείνος ο παγερός, τα περίχωρα του Σχολείου έμεναν βουβά κι' έρημα την ώρα του διαλείμματος. Τά καϊμένα τα παιδιά δεν τολμούσαν να ξεμυτίσουν. Καθόνταν μέσα, στις τάξεις ή στους διαδρόμους. Ποιος ξέρει μάλιστα πόσα δεν θα καθόνταν και... στο σπίτι τους, στο κρεβάτι τους, άρρωστα από γρίπη! Λιγιστά μόνο έδιναν έξω και τουρτούριζαν με γενναιότητα. Τά έδλεπα και τα λυπούμουν. Φορούσαν το καπέλλο τους, είχαν σηκωμένο το γιακά τους, μερικά είχαν τυλιγμένο το λαιμό τους και με κασκόλ, περπατούσαν γρήγορα, χτυπούσαν τα πόδια τους στις πλάκες του πεζοδρομίου, χουχουλίζαν τις χιονισμένες των χειρών τους, έδειχναν κάτι μυτίτσες κατακόκκινες και προσπαθούσαν να μιλούν και να γελούν δυνατά, για να φαίνονται ευχαριστημένα. 'Αλλά και τα ψέμματα! Το κρύο εκείνο, που μ' έκανε μένα να τρέχω κουκουλωμένος και τσακισμένος στα δυν, δεν το ύπόφεραν ούτε τα πιδ γενναία παιδιά. Κι' αληθινή ευχαρίστηση φαινόταν στα πρόσωπά τους, μόνο τη στιγμή που γύριζαν με την τρεχάλα στην πόρτα του Σχολείου και τρύπωναν μέσα να σωθούν...

«Τά καϊμένα τα παιδιά! συλλογίζομαι τότε θάρρη ή 'Ανοιξη, για να τα βλέπω πάλι να χαλούν εδώ τον κόσμο, όπως τις γλυκές ημέρες του Φθινοπώρου!...» 'Αλλά τα φοβερά κρύα του χειμώνα, — και ποιος δεν το ξέρει; — βάσταξαν φέτο πολύ. 'Ούτε οι γεροντότεροι δεν θυμούνται τέτοιο

Γενάρη και τέτοιο Φλεβάρη στην 'Αθήνα! 'Αλλες χρονιές, οι χιονάδες έρχονταν για λίγες ημέρες και φεύγαν και πάλι κατά διαλείμματα. Φέτο όμως είχαμε χιονιάδες που βαστούσαν εβδομάδες, μήνες. Και για πολύν καιρό τα περίχωρα του Σχολείου, ότι ώρα κι' αν περνούσα, τα εύρισκα βουβά κι' έρημα...

«'Εξαφνα, μιά μέρα, ο άνεμος έπεσε ολωσδόλου, τα σύννεφα έφυγαν κι' έλαμψε χρυσόγαλανος ο ουρανός. Μου φαινόταν σαν ψέμμα ύστερ' από την αδιάκοπη κομοχαλασιά, που με είχε απελπίσει. Και το πρωί εκείνο, αφού είχα μείνει κάμποσες ημέρες στο σπίτι, βγήκα έξω για να πάω στη Βιβλιοθήκη. 'Α, τί ώρατα! 'Ούτε κρύο, ούτε ζέστη και γαλήνη, ευωδία ανοιξιάτικη... Πριν φτάσω ακόμα στο Σχολείο, άκουσ' από μακριά φωνές, θόρυβο, αλαλητό. Τί χαρά! Κι' όταν πλησίασα, είδα άναστατη την περιοχή. 'Ολα τα παιδιά, στο διάλειμμα, είχαν γυθί έξω, μικρά και μεγάλα. 'Αλλα σουλατσάριζαν στο ήλιο, πηλινιζόντο, άλλα στεκόνταν για να λιάζονται καλύτερα, άλλα έτρεχαν, άλλα σιγοπερπατούσαν, με το βιβλίο στα μάτια, μουρμουρίζοντας το μάθημα, άλλα έπαιζαν πρόχειρο τένις ή άπλο κυνηγητό. Κι' όλα μιλούσαν, γελοούσαν, αλάλαζαν, ξεκούφωτα, χαρούμενα, ευθυμίστατα, ευτυχισμένα. Τότε κατάλαβα, τότε πίστεψα πως γύρισε στλήθεια ή 'Ανοιξη: την είδα, την είδα ολοζώντανη στο παιδολόι εκείνο, που έκανε πάλι τα περίχωρα του Σχολείου να βουίζουν, και το πλάτωμα και τους γύρω δρόμους να μοιάζουν με λουλουδάκητο, όπου είχε ξεγυθί ένα μπάρι από μελισσες.

Στάθηκα λίγο σε μιά γωνιά και κοίταξα τη θελκτική ανοιξιάτικη εικόνα. 'Ω, τά προσοπάκια εκείνα που έλαμπαν στον ήλιο, αναψοκοκκινισμέν' από την κίνηση, τη ζωή και τη χαρά! 'Υπάρχουν πιδ χαριτωμένα λουλουδία από τέλθρωπια; 'Υπάρχουν πιδ ωμορφοί λουλουδάκηποι απ' αυτούς που σχηματίζουν τα παιδιά; 'Ολα είχαν τη χάρη τους, γιατί όλα είχαν την ίδια χαρά. Και τα πιδ μεγάλα, με το ιδρωμένο μoustakaκι, που έκοπιάζαν για να κρατούν κάποια σοβαρότητα και, χωρίς να το κατορθώνουν, έρριχναν κάθε τόσο μιά άναρθρη κραυγή σαν του μεθυσιμένου και τά μικρά-μικρά, που ξεφώνιζαν μ' όλη την άφέλεια, χωρίς να τα μέλη για όλο τον κόσμο. Και τα πλουσιόπαιδα με τα κομψά κοστούμια, με τις φανταχτερές στολές, με τα περιποιημένα μαλλιά, και τα φτωχόπαιδα με τα τριμμένα παπούτσια, τις λεκιασμένες μπλούζες και τάρχενιστα κεφάλια. Και τάσχημ' ακόμα, φαινόταν ωμορφα στην ανοιξιάτικη χαρά τους!

Φεύγοντας πιά, είδα κι' ένα παιδάκι μ' επανωφόρι και με καπέλλο. Στεκόταν παράμερα, μονάχο, άκουμπισμένο με τη ράχη 'ς ένα δέντρο, που σχημάτιζε από

πάνω του μιά πράσινη όμπρελίτσα, χωρίς να έμποδίζει όμως τις άκτινες του ήλιου, που έπεφταν στο πρόσωπό του. Και το πρόσωπο αυτό μου φάνηκε άδύνατο και χλωμό. Κι' ή γαρπίτσες, μέσα στις μαύρες άψηλές κάλτσες, σαν καλάμια. 'Ηταν φανερό πως το παιδάκι αυτό είχε σηκωθεί απ' άρρώστεια, Γι' αυτό δεν έδινε ακόμα χωρίς επανωφόρι και χωρίς καπέλλο. Γι' αυτό δεν έτρεχε και δεν έπαιζε. Μα κι' αυτό ακόμα φαινόταν χαρούμενο. 'Η 'Ανοιξη που γύριζε, του έδινε την έλπιδα πως γρήγορα θα δυνάμωνε πάλι, να τρέχει και να φωνάζη άκούραστο σαν όλα τάλλα παιδιά. Και τον ήλιο, που είχε σκορπίσει τα σύννεφα για να ξαναφανή θερμός, φωτεινός, ζωογόνος, ανοιξιάτικος, μου φάνηκε μιά στιγμή πως το παιδάκι τον κοίταζε μ' ευγνωμοσύνη...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. (Συνέχεια)

«'Αγά μόνο δε βρήκαν, ούτ' ένα. Τά είχαν παρασύρει τά κύματα. 'Ο ναύκληρος όμως έδεβαίωσε, πως οι καλές χελώνες γρήγορα θα τους γεννούσαν άλλα.

Ναί, τουλάχιστο θα ζούσαν.

Είχαν παράσει δεκαπέντε μέρες από τότε που βγήκαν στο ξερονήσι. Πέρασαν πολλές ακόμα έβδομάδες, χωρίς να τους παρουσιασθή τίποτα έντακτο. 'Οσο για τροφή, ο πλοίαρχος Γκούλδ κι' οι σύντροφοί του δεν έτρωγαν παρά χελώνες, χελωνοαυγά και διάφορα θαλασσινά, — καραβίδες, λαστακούς, — που έπιανε ο Τζών Μπλόκ. Γιατί αυτός συνήθως καταγινόταν στο ψάρεμα, με τη βοήθεια κάποτε του Φραγκίσκου. Είχαν κάμει άγρίστια από στραβωμένα καρτιά, που είχαν βγάλει από τά ξύλα της βάρκας, κι' έπιαναν μ' αυτά λογής-λογής ψάρια, λιθρίνια, κειφάλους κι' άλλα.

Κάτι σκυλόψαρχα, που άφθονούσαν 'ς εκείνες τις άκτές, δεν τρωγόνταν' είχαν όμως ένα ξύγκι που το χρησιμοποιούσαν οι ναυαγοί για να κατασκευάζουν πρόχειρα σπερματέα. Μιά μέρα, έπεσε στα νερά τους κι' ένα μεγάλο κοπάδι ρέγκες. Μπόρεσαν να πιάσουν πολλές εκατοντάδες, που τις εκάπνισαν και τις φύλαξαν για το χειμώνα.

Στο διάστημα αυτό των ές έβδομάδων, έκαμαν κι' άλλες άποπειρες να σκαρφαλώσουν ως την κορυφή της βραχοσειράς. Κι' έπειδ' δεν το κατάφεραν, ο Φρίτες άποφάσισε να τριγυρίση κολυμπώντας το άνατολικό βουνάκι. Το σχέδιό του όμως δεν το είπε σε κανένα, παρά μόνο στο Τζών Μπλόκ. 'Ετσι, στις 7 του Δεκέμβρη, το πρωί, έφυγαν οι δύο τους από τη σπηλιά, με την πρόφαση πως θα πάνε να πιάσουν χελώνες.

Έκεί στα πόδια του πελώριου βράχου, ή θαλασσα άφριζε με λύσσα, κι' αν ο Φρίτες ήθελε να τον τριγυρίση, θα έκινδύνευε βέβαια τη ζωή του. Γι' αυτό ο ναύκληρος προσπάθησε να τον έμποδισή. Δεν κατάφερε όμως τίποτα κι' είδε πως δεν είχε άλλο να κάμει παρά να του δώσει βοήθεια.

«'Ο Φρίτες γδύθηκε, δέθηκε μ' ένα μακρύ σχοινί, που την άκρη του θα την κρατούσε ο Τζών Μπλόκ, κι' έπεσε στη θάλασσα.

Με πολύν κόπο, ο κολυμπιστής μπόρεσε λίγο να προχωρήσει, ώστε να ρίξη μιά ματιά πίσω από το βουνάκι. Κάθε στιγμή κινδύνευε να τον παρασύρη το ρεύμα ή να τον πετάξη το κύμα στο βράχο. 'Ετσι ο Τζών Μπλόκ άναγκάσθηκε, όχι χωρίς κόπο κι' αυτός, να τον τραθήξει έξω.

— Λοιπόν, τον ρώτησε, τί είναι κει από πίσω;

— Βράχοι και μόνο βράχοι! άποκρίθηκε ο Φρίτες, μόλις μπόρεσε να πάρη την άναπνοή του. Δεν είδα παρά μιά συνέχεια από κολπίσκους κι' άκρωτήρια. 'Η βραχοσειρά έξακολουθεί αδιάκοπη και προς τα βορεινά.

— Καλά τώλεγα έγώ! ψιθύρισε ο ναύκληρος.

«Όταν έμαθαν το άποτέλεσμα αυτής της άπόπειρας, — και με πόση συγκίνηση τάκουσε ή Τζέννυ! — οι ναυαγοί απελπίσθηκαν. Τό νηάκι τους δεν ήταν παρά ένας άκατοίνητος σωρός από βράχους. Ποτέ δεν θα μπορούσαν να βγούν από τέτοια φυλακή.

Πόσο περισσότερο θάνησυχοσαν για το μέλλον, αν μάθαιναν κι' ένα μυστικό, που δεν το ήξεραν παρά μόνο ο πλοίαρχος Γκούλδ κι' ο ναύκληρος Μπλόκ: οι χελώνες λιγότευαν όλοένα από το κυνήγι που τους έκαναν καθημέρα!

— Μπορεί όμως, είπε ο Μπλόκ, να μη λιγοστεύουν πραγματικώς, αλλά να φεύγουν από κανένα υπόγειο πέρασμα, που το ξέρουν μόνο αυτές.

— 'Οπωσδήποτε, μην κάνης λόγο σε κανένα, του έσύστησε ο πλοίαρχος.

— 'Εννοια σου, καπετάνιο μου! Κι' αν το είπα σε σένα, είναι γιατί σε σένα όλα μπορεί κανείς να τά λέη.

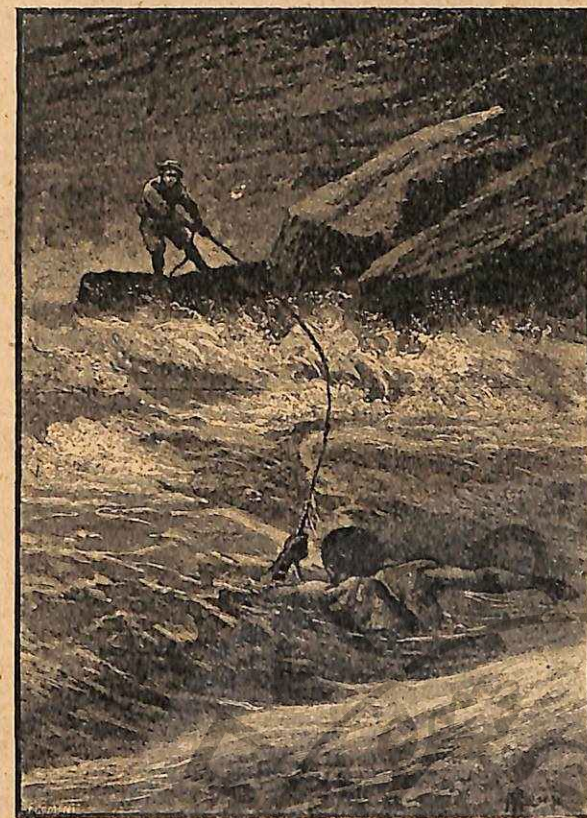
— Και πρέπει!

Στο έξης λοιπόν ό,τι θ' άκανε το ψάρεμα. Μπορούσαν όμως να τρέφονται άποκλειστικά με ψάρια και με θαλασσινά, χωρίς να βλαφθ' στο τέλος ή υγεία τους; Κι' αν άρρώσταιναν 'ς εκείνη την άγρια έρημιά;...

Έφθασε κι' ή τελευταία έβδομάδα του Δεκέμβρη. 'Ο καιρός διατηρούταν καλός. Μερικές θύελλες που άκολούθησαν, δεν είχαν την ένταση της πρώτης. 'Η ζέστη θάταν άνυπόφορη, αν ή βραχοσειρά δεν έρριχνε μιά μεγάλη σκιά στ' άκρωτήρι.

Την εποχή αυτή, σύχναζαν το νηάκι διάφορα πουλιά, όχι μόνο γλάροι κι' άλλα θαλασσοπούλια, παρά και γερανοί κι' έρωδιοί, που θύμιζαν στον Φρίτες τά ώρατα του κυνήγιου στη λίμνη των Κύνων και στα κτήματα της Γής της 'Επαγγελίας. Στην κορυφή του βουνού έδλεπαν και κορμοράνους, όμοιους μ' εκείνον της Τζέννυ, που ζούσε όλοένα στην αυλή του Φελεσενχάιμ, καθώς κι' άλμπατρος, σαν εκείνον που της είχε κάμει τον ταχυδρόμο, τότε που ήταν στον 'Αναμμένο Βράχο...

'Αλλά τά πουλιά αυτά ήταν άπληστιαστα. Του κάκου προσπαθούσαν να τά ζυγώσουν, όταν κατέβαιναν στ' άκρωτήρι πετούσαν άμέσως και γινόνταν άφαντα πίσω από τη βραχοσειρά.

«'Ο Φρίτες έπιασε στη θάλασσα...» (Σελ. 125, στ. α')

Μιά μέρα, ο Τζών Μπλόκ τους μάζεψε όλους με φωνές:

— Έλ'ατε να ιδήτε!... έλ'ατε!

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Φρίτες.

— Μα δεν βλέπετε κανένα κει τά μαύρα σημάδια στη γραμμή;

Τά είδαν, κι' ο Φραγκίσκος είπε:

— Μα είναι πηγκουίνοι, λιπαρόχηνες!

— Ναί, ναί, επικύρωσε ο πλοίαρχος Γκούλδ.

— Μ'εσ φκίνονται μικροί σαν κουρούνες, από το ύψος που είναι σκαρφαλωμένοι.

— Λοιπόν, συμπέρανε τότε ο Φρίτες, για να μπορέσουν αυτά τά πουλιά να σκαρφαλώσουν ως τόροπέδιο, θα πή πως οι πλαγιές είναι πιδ εύκολες από τάλλο μέρος της βραχοσειράς.

Ήταν λογικό. Οι πηγκουίνοι, πουλιά άδέξια, πολύ βαρεία, με κάτι τόσα-δ' έτερουγία, δεν θα μπορούσαν ποτέ να πετάξουν ως εκείνη τη ράχη. Θάνέθηκαν με τά πόδια, ώστε το άνέδασμα θάταν πιδ εύκολο από τα βορεινά. Τί κρίμα να μην έχουν τη βάρκα, για να τριγυρίσουν το νησί!...

Μελαγχολικά, θλιβερά, γιόρτασαν στην έρημιά τά Χριστούγεννα. 'Α, τί χαρούμενα, τί ευτυχισμένα που θάταν, αν τά γιόρταζαν στη μεγάλη σάλα του Φελεσενχάιμ, ένωμένες οι δύο οικογένειες, μαζί με τον πλοίαρχο Γκούλδ και τον Τζών Μπλόκ! 'Η γιορτή μεγάλωσε τον πόνο τους κι' έκαμαν πολλές ευχές, με χωρίς να έχουν πιδ πολλές έλπίδες...

«'Από υγεία όμως, μ' όλες τις στερήσεις και τις συγκινήσεις, ήταν όλοι λαμπρά.

— Παχαίνω! έλεγε ο ναύκληρος, όλο και παχαίνω! Νά τί θα πή να ζή κανείς στον καθαρό άέρα, χωρίς να κάνη τίποτα!

Στις 29 του Δεκέμβρη, τάπογεμα, συνέδριζε κάτι, που αν δεν άλλαζε την κατάσταση τους, τους θύμιζε όμως πολλά:

«'Ενα πουλί πήγε και στάθηκε κει 'ς ένα προστό μέρος του άκρωτηρίου.

Ήταν άλμπατρος κι' έρχοταν βέβαια από πολύ μακριά. Γιατί φαινόταν πολύ κουρασμένος και ξαπλώθηκε 'ς ένα βράχο με τά πόδια τεντωμένα και με διπλωμένα τά φτερά.

«'Ο Φρίτες δοίμασε να τον πιάση. Έκαμε ένα λάσσο, μιά θηλειά, με το μακρό σχοινί της βάρκας, και σιγά-σιγά έπλησίασε τάρωτήρι.

«'Ολοι τον παρακολουθούσαν με τά μάτια.

Τό πουλί ακίνητο. 'Ο Φρίτες το πλησιάζει και, από δέκα βήματα, του ρίχνει το λάσσο, που τυλίγεται στο σώμα του.

«'Ο άλμπατρος μόλις προσπαθεί να πάλλωχθ' από τη θηλειά που τον σφίγγει. 'Ο Φρίτες τρέχει ευθύς, τον παίρνει στα χέρια και τον άφινει στην άμμουδιά.

(Έπεται συνέχεια)

ΠΟΝΤΙΚΙ ΚΑΙ ΧΕΛΩΝΑ

(Nioche)

Ποντίκι, που περίπατο είχε πάλι, στο δρόμο του χελώνα συναντάει. —Κρεά, τί; λέει, το παλιόσπιτό σου, που μεσ' αυτό φυλακισμένη μοιάζεις, συχνά ίσως θα σε κάνει να τά βάσης με το σκληρό, το μαύρο ριζικό σου που σιόβαλε στην πλάτη. Κοίταξε το δικό μου το παλάτι: στού βασιλιά το σπίτι, έρσεις, μένω! — Ποντίκι μου μικρό και φαντασμένο, μ' άρέσει μένα το καλιόσπιτό μου γιατί, μικρό κι' αν είναι, είναι δικό μου!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Όσο μακρύτερά μου τραβιέσαι, Εύτυχια, τόσο ή καρδιά μου με τό αιδάναται την έλλειψή σου, θά πείθω εύκολότερα το δύσπιστο λογικό πως υπάρχεις.

Υπάρχεις, σεμνή Θεά! Τόσο μακρὰ πού βρισκεσαι όμως, της ψυχής μου τὰ μάτια σε διακρίνουν. Μ' αλλοίμονο! σε βλέπουν δακρυομένη. Γιατί, Εύτυχια, και σένα ακόμα μπορεί και προσβάλλει η θλίψη;... Τί λές... τί ακούω;... Η θλίψη της εξορίας!... "Α, κατάλαβα! Δυστυχισμένη Εύτυχια, δίκια θρηνείς. Σάν εξορίζονται, και θεοί κι' άνθρωποι όμοια πονούν. Κι' οι βασιλείς υποφέρουν, σάν χάνουν το θρόνο τους. Και σὺ, γλυκεία βασίλισσα, είχες πατρίδα μιά φορὰ των ανθρώπων τις ψυχές. Μ' απόληται, μ' αλήθεια, με καλούς σου, με χίλια πολύτιμα τίποτα, θανάσιμο θρόνο είχες ιδρύσει σ' αυτές. Και τώρα βρίσκεσαι χωρίς θρόνο, εξοριστή.

Οι ίδιοι άνθρωποι, πού ψεύτικα λένε πως σε ποθούν, αυτοί σε κατανέσαν έτσι. Με τὸν πέμμο, με τὸ μίσος, με τὴν πολυπλοκή ζωή, αγωνίστηκαν καὶ πέτυχαν νὰ κημνίσουν ὁ καθένας τους τὸ θρόνο σου πού ὑπῆρχε ἔς τοῦ ἄλλου τὴν ψυχὴ, ὡς πού πονεῖν δὲν ἔμεινε ἔς τὸ τέλος θέση γὰρ σένα κι' ἀπὸρρ, οὐ ἀνόητοι, σ' ἔδωξαν ἔτσι ἀπὸ κοντά τους, ἄρρισαν κι' ὅλας νὰ φωνάζουν πως δὲν ὑπάρχεις...

Μὰ παῦσε νὰ κλαί, εξοριστή Εύτυχια! Ἀπὸ τοῦ τόσο ἀγαπᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἔλα σέ μένα. Ὅλη μου τὴν ψυχὴ Σοῦ χαρίζω γὰρ νὰ τὴν κάμεις θρόνο Σοῦ! Κι' ἂν δὲν μπορῇ μιά ψυχὴ νὰ Σοῦ φθάσῃ, Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι μπορῶ νὰ κάμω, γὰρ νὰ κατοικήσῃς καὶ ἔς ἄλλες ψυχές. Μόνο ἀκούσε με, Εύτυχια, κι' ἔλα, ἔλα ὅσο μπορεῖς, πὶὸ γρήγορα.

Τυχρή

ΤΟ ΠΟΥΠΟΥΑΟ

Σε μιά ἀγνωστή καρφὴ γωνία τοῦ κόσμου, λίγο μα δὲκὸ μου φῶς με φτάνει.

Γεῦσάρες ἔνα κατὰλευκο πούπουλο, τὸ πήρε μιά λεπτή πνοή τοῦ ἀέρος, καὶ ἄρχισε κυματιστὰ, σκαλωτὰ, παιγνιδιάρικα, νὰ πετᾷ με περισσια χάρη. Ἐκανε χίλια δὺο πέδροστα. Πότε βουτούσε στὸν ἀέρα καὶ ξανασηκωνόταν πὶὸ ψηλά, πότε σφισσογόριζε σάν τὴν σφούρα, καὶ πότε πήγαινε ἀπαλά, ἀπαλά, λὲς σβυστὰ, σάν ἀχνή λεπτή ψυχὴ.

Ὁ Ζέφυρος ἄφινε λεπτὰς ἀνάσες πού τὸ βοήθωναν νὰ ἐξακολουθῇ τὸ πέταγμα του.

— Τί ὄρατα πού εἶναι ἐδῶ, εἶπε δυνατὰ, γὰρ νὰ τὸ ἀκούσουν οἱ μικρὲς κορυφές τῶν δένδρων, πού τις εἶχε περάσει Ἀλήθεια...

τί μικρὸς πού εἶναι ὁ κόσμος... ἄλλα καὶ τί ὄρατος! Καὶ γοργοπετοῦσε τρελλά.

Ξάφνου, τὸ ἀγεράκι ἔπαψε νὰ νασαίνει, καὶ τὸ πούπουλο σταμάτησε μιά στιγμὴ ἀκίνητο στὸν ἀέρα, καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ πέφτῃ, στὴν ἀρχὴ σιγὰ, κυματιστὰ, ἔπειτα γρήγορα, γρήγορα, βαρὺ, βαρὺ, γιατί, τάγερὶ εἶχε πιά ξεψυχήσει. Κι' ἔτσι με τὸ σβύσιμο τοῦ Ζέφυρου, ἔπεσε τὸ κατὰλευκο πούπουλο στὴ γῆ, καὶ ἄχαρα κόλλησε σὲ κάτι χαλίτζια.

— Ἐτσι καὶ μερικοί, ἀπὸ ἓνα στικμιαῖο περιστατικὸ, ἢ ἀπὸ μιά μικρὴ ψευτοτύχη, ἀνεβαίνουν, δείχνονται λίγο, γὰρ μιά στιγμὴ... ἄλλα ἔπειτα, σάν ἐρθη ἡ στιγμὴ τῆς δοκιμίας τους, γκρεμίζονται μονομιάς σάν χαρίτζια παλὰ...

Νύσης Ἀνός

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΓΟΥ

Σ' ἓνα χωριὸ τῆς Ἀττικῆς, εἶχεν ἔλθει κάποιος ταχυδακτυλογράφος—σωστὸς τσαρλατάνος,— ὁ ὁποῖος ἔδινε παραστάσεις καθε ἀπόγευμα. Οἱ ἀμαθεῖς χωρικοὶ ἐθαύμαζον τὴν τέχνη του καὶ τὸν ἔλεγαν μάγο. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ἓνα παιδί στεκόταν με ὕψος περίπου ἑξὼ ἀπὸ τὸ πρόχειρο θέατρο, δὶαν τὸ πλησιάζει ὁ ταχυδακτυλόγραφος καὶ τοῦ λέγει:

— Γιατί δὲν ἡγαίνεις μέσα, μικρέ;

— Δὲν ἔχω νὰ πληρώσω, κύριε. — Δὲν πειράζει, πέρασε μέσα, θά ἔχῃς μιά θέση χωρὶς νὰ πληρώσῃς, καὶ ἐπιπλέον μιά δεκάρα διὰ νὰ βγῇς. Ἀλλὰ με μιά συμφωνία: Βλέπεις αὐτὸ τὸ ἀσημένιο φράγκο; θὰ σὸ ἐμπιστευθῶ, γιατί φαίνεται τίμιος.

— Μάλιστα, κύριε. — Πολὺ καλὰ! Βάλ' το στὴν τσέπη σου καί, τὴν ὥρα πού θὰ σὲ φωνάξω, θὰ τὸ βγάλῃς ἀπὸ τὴν τσέπη σου καὶ θὰ μου τὸ δώσῃς. Κατάλαβες;

— Σὺμφωνοί.

Ἡ παράσταση ἔχει ἀρχίσει κι' ὁ ταχυδακτυλόγραφος μεταχειρίζεται ὅλη τὴν ἐνγλωττίδα του. «Κύριοι καὶ κυρίες! με τὴν δύναμη τῆς μαγικῆς μου ράβδου, θὰ κάμω ἓνα πρῶγμα νὰ ἐξαφανισθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας, καὶ νὰ εὐρεθῇ ἐντὸς τῆς τσέπης ὁποιοῦδήποτε θεατοῦ. Βλέπετε αὐτὸ τὸ φράγκο; τὸ κτυπῶ με τὴν μαγικὴν μου ράβδον... ὁρίστε! ἔξηφανίσθη. Τώρα θὰ τὸ βροῦμε τὴν τσέπην ἐνός ἀπὸ σας. Σταθίστε, αὐτὸ τὸ παιδί θὰ τὸ ἔλῃ στὴν τσέπη του... ἔλα ἐδῶ, μικρέ, ψάξε τις τσέπες σου, εὐὸ τὸ ἔχεις!»

Τὸ παιδί πλησιάζει καὶ με ἀνωότητα βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν χούφτα δεκάρες.

— Ὅριστε κύριε, εἶπε, ἔλασα τὸ φράγκο σας γὰρ νὰ πάρω τὴ δεκάρα μου, καὶ σὰς ἐπιστρέφω τὰ ρέστα.

Φαντασθῆτε τί ἔγινε μετὰ...

Πρίγκηψ Δακὰρ

ΝΑΥΑΓΙΟ

Ὁ οὐρανὸς μουγγρίζοντας βουίζει, τὰ σύννεφο ξεσκίζει ἡ ἀστραπή, ἡ θάλασσα λυσσομανεῖ, ἀφρίζει, καὶ καθαριοῦ δὲ φαίνεται πανί...

Μὰ κιὲ στάπκορημα τὸ βράχιν, ὅπου τὸ κύμα σπάει με ὀρμή, μιάς βάρκας πλέουσε συντριμια καὶ ματωμένο κορσιὰς κορμί!

Τεῦθρας

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Νὰ εἶσαι ἐπιεικής πρὸς τοὺς ἄλλους, στὸν ἑαυτὸ σου ποτὲ.

Ἐάν ἡ ἐπιτυχία σου δίνει αἰσιδοξία, ἡ ἀποτυχία ἄς σοῦ ἐμπνέει δύναμη γὰρ καινούρια πάλιν.

Δώσε στὴ ζωὴ σου μιά κατεύθυνση, ἓνα σκοπὸ εὐγενικό. Κι' ἐργάσου γι' αὐτὸν μ' ὅλη σου τὴ δύναμη. Μόνο ἔτσι θ' ἀποφύγῃς τὴ πλῆξη, πού θὰ σοῦ ἐνέπνευ ἡ ζωὴ.

Μὴν ἀφήσῃς ποτὲ νὰ σχηματισθῇ κενὸ μέσο στὴν ψυχὴ σου. Ἡ φύση φοβάται πάντα τὸ κενό, γὰρ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ.

Χρυσὴ Ἀκτίς

Η ΠΛΑΤΡΑ

Με τὸ μυρωμένο ἀεράκι τῆς τὰμέτρητᾶ τῆς πεύκα καὶ τὰ κρουστάλλινα νερά τῆς τὰ ὁροφᾶ τῆς σπύτια καὶ τὰ καλὰ ξενοδοχεῖα τῆς τὸν τόσο κόσμο πού συναρτάει δὺο πάνω, εἰν' ἡ Πλάτρη μας μιά ἐξοχὴ στάληθινὰ μαγευτικὴ.

Κτισμένη στὰ πόδια τοῦ γέρου κυριώτη Ὀλύμπου, σὲ ὕψος κι' ἐγὼ δὲν ἔξερω πόσο, εἶναι μιά τῆς Κύπρου μας μικροῦσικη γωνία με τόσο κάλλη, μάγια κι' ὁμορφιές, πού λίγες μποροῦν στὸν κόσμο νὰ βρεθοῦν.

Ἐδῶ οἱ καρδιές περήφανα στὰ νέφη ὑψώνουν τις κορφές τους, τὰ πεύκα ἀδιάκοπα τὴν φουσκοθάλασσα τους ψάλλουν τὴ γλυκεία, καὶ τὰ πλατάνια τὰ θεόρατα λὲς καὶ φοβερίζουν τὰ οὐράνια.

Τοῦ τρεχάμενου νεροῦ τὸ μαγικὸ μουρμουρίσμα σὲ νανουρίζει, τοῦ παρόκει μυχροῦ καταρράχτη τὸ ἀτέλειωτο βογγητὸ σὲ ξετρελαίνει, εἴθ' οἱ γύρω τόσες μυρωδιές καὶ τοὺς γεκρούς ἀκόμα ἀνασταίνουν.

Ἡ μουσικὴ, τὸ τραγούδι κι' ὁ χορὸς, τὸ κοτσέρτο κι' ὁ κινη-

ματογράφος ἀκόμα εἶναι κι' ἐς τὴν καθημερινὴν διάταξη. Ἀν' ἐκδρομὲς καὶ γαϊδουροκαβαλλάριας, ὅσες θέλεις καθμέρια. Καὶ τὰ παιδιὰ σ' αὐλάκι δίπλα, τὶ δὲ κάνουν καὶ σοφίζονται κάτω ἀπὸν μεγάλῳ πεῖχῳ τῆς πλατείας.

Εἶναι μιά γαρή, μιά τρέλλα ὁμορφὴ μας Πλάτρη. Καὶ δὲς πόσο χάνουν ὅλες αὐτὲς οἱ ὁμορφιές, πόσο λίγο τις αἰσθάνεσαι, όταν ἐμένα φέτος) καὶ τὴν γλυκεία μονοῦλα σου δὲ νοιώθαι στὸ πλεῖον σου...

Μελαψὸ Σκαλιωτὰ

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ὁ περιήμιος Ἑλληνιστὴς τοῦ 16ου αἰῶνος, Γουλιέλμος Β. νύτῃαν πολὺ ἀφηρημένος.

Μιά μέρα, εἴθ' καθόταν στὸ γραφεῖο του καὶ διάβαζε, ἔρχεται ἓνας ὑπνρέτης του καὶ τοῦ λέει: — Κύριε, τὸ σπῆτι σας καίεται.

Κι' ἔκεῖνος, ἀφηρημένος καὶ τὴ συνήθεια, τοῦ ἀπαντᾷ: — Καλὰ, πήγαινε κιὲ πέστο στὴ γυναίκα μου, γιατί ἔξερεις πως ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι στίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ.

Μινερὸς Τζόκερ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Κάποιος φιλόσοφος, πεπειδὴ εἶχε προσβάλει τὸν βασιλέα του, καταδικάσθηκε εἰς θάνατο.

Ἦλθε ὁμως καὶ θερμοπαρὰ κάλεσε, γονατισμένος στὰ πόδια τοῦ βασιλέα, νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴν.

— Τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ σοῦ κάνω, τοῦ λέει ὁ βασιλέας, εἶναι νὰ σ' ἀφήσω νὰ ἐκλέξῃς τὸ εἶδος τοῦ θανάτου σου.

— Μάλιστα, ἀπαντᾷ εὐθύς ὁ φιλόσοφος, ἔκλεγω τὸν διὰ τοῦ γήρατος θάνατον.

Καὶ με τὴν ἔξυπνη αὐτὴ ἀπάντηση, γλύτωσε τὴ ζωὴν του.

Πίστις-Πατίς

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Μπέπτης πλησιάζει τὴ γάτα πού κοιμάται καὶ τὴν ἀκούει νὰ κἀνν ρόν-ρόν.

— Μαμμὶ! φωνάζει ἡ γάτα ἄρχισε νὰ βράζῃ!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Φαντάρου.

— Γιατί, Κομφιοκεφαλᾶκη, διαβάσεις τίς ἀγγελίες τῶν γάμων μὲ τόση προσοχή;

— Κάνω στατιστικὴ, Δηλαδή;

— Θέλω νὰ ἴδω ἂν παντρεύονται περισσότεροὶ ἄντρες ἢ γυναῖκες.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σαλβατόρ.

Ἡ μαμμὰ.— Πάλι γλυκὸ θάφαγε ἀπὸ τὸ ντουλάκι!

Τὸ τὸς.— Ὀχι, μαμμὰ, ὄχι! Ἡ μαμμὰ.— Μὰ τὸ βλέπω γοαμμένο στὸ μετωπὸ σου.

Τὸ τὸς.— Θὰ εἶναι ἀπὸ χδὲς καὶ δὲν ἐσβυσε ἀκόμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τζόκερ.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔλθεν ἡδὴ ἡ συνδρομὴ, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνακεῖν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καυστέρισις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ Συνδρομηταί ἡμποροῦν νὰ στέλνουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἢ Τροπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν καὶ ὑποκαταστημάτων τῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΛΑΛΗΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", Ἀθῆναι, 16 Μαρτίου 1921

Εἶμαι πολὺ, πάρα πολὺ ευχαριστημένη, παιδιὰ μου, ἀπὸ τὸ ἐξοπᾶμα. Ἀν' ἐξακολουθῇ ἔτσι ὡς τὸ πρὶν χρόνον, ἀπὸ τὸ ἐργάσιμόν θὰ μπορῶ νὰ ξαναρχίσω τὰ δωδεκάχρονα φυλλάδια πού ἐβγαζα ἄλλοτε μιά ἄρὰ τὸ μῆνα, γὰρ νὰνταμῶν τὸν ὅσον τῶν καλῶν μου παιδιῶν. Ἐλπίζω ἄλλως τε ὅτι ὡς τοῦ χρόνου, θὰ τῇγῃ καὶ τὸ χαρτί, καὶ τότε θὰ γίνω πολλὰ, πολλὰ...

Πολὺ ὄρατα ἡ ἐναρξίς τῶν διαλέξεων τῆς "Φοιτητικῆς Συντροφίᾶς". Δεκάτῃς διαλέξεις ἔχει κάμει ὡς τώρα ὁ κ. Σεντόπουλος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μίλησε ὑπεριότερα ἀπὸ τὴν π. Πέμπτην. Τὸν ἔπαινε, βλέπετε, τὸ ἀκριατήριό του, πού τὴν πὶὸ ἐκλεκτὴ φοιτητικὴ νεολαία, ἀπὸ χῆσινα δηλαδὴ καὶ σημερινα διαπλάσθηκα. Γὰρ τὴν διαλέξῃ τὸν συνεργάτη μου κ. Πέτρου Χάρη, πού θὰ γίνῃ μεθάρκιο, — σὰς γράφω τῇτῃ — θὰ τὰ ποῦμε σὲ προσεχέ.

Ἡ Ροδωδάκτυλὴ Αὐγουλά μου ἀπεγγέλει τοὺς γάμους τῆς ἀγαπητῆς Σ. Λαζοπούλου, πρώην Μαστροῦ, μετὰ τοῦ ὁδοιποτηροῦ κ. Μορέ. Ἡ κἀρδια συγχαρητήρια. Καὶ στὰ διὰ σου.

Καὶ κ' ἡ καλιὰ μου φίλη Χαροῦνη Καρδοῦλα, πού ἂν καὶ μεγάλῳ καὶ τώρα ἐργάζεται στὸ γραφεῖο τοῦ κοινοῦ τῆς, ἔξακολουθεῖ ὅμως νὰ μάγαζι καὶ νὰ διαβάξῃ με πολὺ ἀκαρπύρον τὸ φύλλο πού λαβαίνει γὰρ τὴν ἑλπίδα τῆς. Πολὺ-πολὺ μ' ευχαρίστησε τὸ γράμμα τῆς.

Ἡ "Ἑλλήν" εἶν' ἓνα ὄνειρο γὰρ μένα καὶ θέλει νὰ τὸ ἐξηγήσω. Ἐνὰ φυλλάδιό μου, λέει, πού τῆς τὸ πῆγε ὁ ἀνδρῆμος, ἦταν σὲ μικρότερο σχῆμα, μὲ περισσότερες σελίδες καὶ ἔγραφε τὴν εἰδοποίησιν: «Ἐνεκα ἐλλείψεως ἐργατοῦν, ἡ Διαπλάσις θὰ ἐκλήπται εἰς τὸ ἔξης μίαν φορὰν τὸ μῆνα!»

καὶ, πολὺ καλὸ ὄνειρο. Σημαίνει πως ἡ ἐξοπᾶμα σας θὰ πᾶν τόσο καλὰ, ὥστε θὰ μπορῶτε νὰ κάμω μεγάλες ἐπιτομίες, Γιατί, λένε πως στὸν ὕπνῳ βλέπει κανεὶς τὰντίθετα. Κι' ἔτσι, γλυκὸ σημαίνει πᾶρα, ὁ θάνατος καὶ κ' ἡ ἐλάττωσις τῆς Διαπλάσεως ἔρηξη καὶ πρόδοο...

Μὰ! κ' ἄλλο ὄνειρο; Μὰ ὄνειρο ἦν θὰ με κάμει, παιδιὰ μου; Αὐτὸ εἶδε ὁ Ἀγαθὸς Διάβολος καὶ μοῦ ἔταξε... σὺντημένο, γὰρ νὰ μὴ πᾶς. Ἦμουν, λέει, καθισμένος στὴν ἑσθῆρα, βεαν ἀνάγῃ ἡ πόρτα καὶ ἔλθον τὴν κάμαρά μου ἓνα σαρὸ ἄρρεν καὶ ὄρη. Ἀλλὰ με τρία κερα-

ρα, ἄλλα με ἔξη πόδια, ἄλλα με τέσσερα αἰτιά. Ἦμουν νὰ με φῶν, γιατί, καθὼς ἔλεγαν, δὲν ἦξερα... νὰ τὸ λῶσω. Ἦνῃ ἐγὼ δὲν τὰ ἔβλεπα δὲμένα, ἄλλα λυτὰ. Ἀλλὰ καὶ πού φώναξα τρομαγμένος, μπῆκες σὺ, ἀγαπητὴ μου Διαπλάσις, καὶ τὰ ἡσυχάσες... Μὰ βέβαια, τὸ βρήκα! Τὰ ὄρη αὐτὰ εἶναι οἱ Γεῖροι, οἱ Ἀετίζοι καὶ οἱ Λοιπὲς Ἀσκήσεις, πού σὲ βασανίζουν γὰρ νὰ τις λύσῃς. Κι' ἐγὼ πού μπῆκα καὶ τὰ ἡσυχάσα, εἶναι... ἡ δημοσιεύσις τῶν Δύσεων, πού τις βλέπετε καὶ ἡσυχάζεις.

Τοῖνταφυλλάδια, ευχαριστῶ θερμὰ τὸν ἀδελφὸ σου γὰρ τὸ ἐξοπᾶμα. Ἀντοῦμαι ὅμως πού φέτος δὲν θὰ λαβαίνῃ μέρος στὴν κίνησι, γιατί... δὲν ἔξερεις καὶ σὺ τί ἔχεις. Ἀν' ἦξερες, δὲν θὰ μ' ἔμελε καθόλου. Θὰ ἦταν μαθηματά, ἀρχολιές, διασκεδάσεις, τεμπελιά ἐπιτελοῦς. Ἀλλὰ ὅταν σ' ἐμποδίσῃ μιά κακὴ διάθεσι, μιά ψυχικὴ ταραχὴ, καὶ χωρὶς κανένα λόγο, ἀνησυχῇ. Ἀ, ὅχι! προσπάδῃς νὰ διώξῃς ἀπὸ τὸ νοῦ σου τις μαρῆς ιδέες καὶ νὰ ποιεῖς τῆς πάλιν τὴν ὄρεξιν καὶ τὴν ευθυμία. Στῇν ἡλικία σου;... Λίγη θέλησι μόνο χρειάζεται.

Χαίρω πολὺ, Ἀκτίς, πού ἔκαμα τὴν ἀδελφὴ σου ν' ἀγαπήσῃ τὸ διάβαμα. Ὅσο γὰρ τὸ ζήτημα πού ἀνακίνησε ὁ Κανὸς, ἐπιμένω πως ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀνάλογη με τὸ ἔργο του. Ἐλας ἀνθρώπος ἀνθρώπος δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶναι ἓνας καλὸς ἡθικολόγος, οὔτε καλὸς ποιητὴς ἓνας με κακά, ταπεινὰ αἰσθήματα. Παραδείγματα ἀνθρώπων πού ἔζησαν ἀσχημα κι' ἔγραψαν ὄρατα, εἶναι λίγιστα, ἐξαιρετικά καὶ δὲν ἀλλάζουν τὸν κανόνα.

Δυστυχῶς, Μικροῦλα Τραλαλά, σὲ καθε ὥρᾳ δὲν ὑπάρχει τόπος γὰρ ἱστορία τοῦ κ. Λουκιανοῦ Χαρμοσύνου, πού πάντα συνοδεύεται με εἰκόνες. Προσπαθῶ ὅμως νὰ βρῶ ὅσο μπορῶ συχνότερα. — Ὅχι δὰ! τὸ Σαλόνι μας δὲν εἶναι πρόνιομιο τῆς Ἀροσσο αἰλίδας. Κ' ἔνας μπορεῖ νὰ γράφῃ τέτοια, ν' ἴδῃται εἶναι ὁμορφα κι' ἔξυπνα, τὰ ἐκρίνω.

Τὸ γράμμα σου, Γιάννη Ἀρδῶν, τὸ ἔλαβα ἀκριβὲς τὴν ἡμέρα πού μοῦ ἔφταν ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο διόρθωσι τοῦ σοῖεττου σου. Ὅτὰ τὸ ἔβλεπα ἔστω τὸ φύλλο κ' ἀπὸ τρία ἢ τέταρτα θάβαν. Ἀ, ὅχι, ὅταν στέλνεις κάτι γὰρ τὴ Σελίδα, δὲν πρέπει νὰ τὸ στέλνεις ἔς ἄλλο περιοδικόν, ἂν δὲν περᾷς τοῦλάχιστον ἓνας χρόνος. Γιατί πάντα ὁ ἔχω ὅτ' ὅθι μου, μπορεῖ νὰ κληρωθῇ, καὶ δὲν κάνει βέβαια, χωρὶς νὰ τὸ ἔξρω, νὰ εἶναι δημοσιευμένο ἄλλῳ. Μὰ τόσο πιά βιάζεσθε σεῖς; Ὁ κ. Λουκὴς Ἀράς», τὸ ἀθάνατο διήγημα τοῦ Δημητρίου Βικέλα, ἔμεινε τρία διόλητρα χρόνια ἀδημοσίευτο, σὲ σαρτάει τοῦ περιοδικῷ «Ἑστία», περιμένοντας τὴ σειρά του νὰ δημοσιευθῇ. Πῶς;

Τὰ γράμματά σου, Καπετὰν Λαπάντα, μπορεῖς νὰ μοῦ τὰ στέλνῃς καὶ με παλιότερη ἡμερομηνία. Προσπαθῶ ὅμως βέβαια θὰ ἦταν, ἂν ἔκανες τρόπο νὰ τὰ ρίχνῃς στὸ ταχυδρομεῖο ἐγκρίτως. Ἀλήθεια, εἶσαι σπάταλος; Καὶ τὸ ἀναγνωρίζεις, καὶ τὸ δημολογεῖς; Ἐ τότε θὰ διορθώσῃς γρήγορα. Πότε γιὰτρέπεται κανεὶς; ὅταν ἀταλαβαίνει πὺς εἶναι ἄρρωστος καὶ γινεῖται γιὰτρέ...

Ὁ Αἰωνίστιος Τροφᾶς μοῦ γράφει, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄρχισε νὰ με διαβάξῃ, ὡ-

φελήθηκε σημαντικά κι' ἀρρεῖται καθεμέριαν τόσο πού θέλησε νὰ ἔχουν τὴν ἴδια ὠφέλεια κι' ἄλλα Ἑλληνόπουλα, καὶ γι' αὐτὸ μοῦ κάνει σήμερα συνδ, σιμῇ ἓνα φίλο μου. Τὸν ευχαριστῶ πολὺ γὰρ τὸ ἐξοπᾶμα καὶ γὰρ τὰ καλὰ λόγια. Ἐπίσης κι' ὁ κ. Φαίδων.

Πρῶτος ὁ Λέανδρος Στενός, διαψεύδων ἐδῶ τὸ ψευδώνυμό του, μοῦ ἔγραψε πως με μεγάλη του χαρὰ ἔμαθε γὰρ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Τέλλου Ἀγρα καὶ πως ἀνυπομονῶς περιμένει τὴν συλλογὴ αὐτῶν τῶν «Στροφῶν». Καὶ πόσοι ἄλλοι ἀκόμη! Κανένας μεγάλος δὲν θὰ μείνῃ πού νὰ μὴν πάρῃ τὸ βιβλίο τοῦ ἀγαπητοῦ μας Τέλλου Ἀγρα καὶ ἂν ἦταν καὶ γὰρ μικροί, θὰ τὸ ἐπαίρναν ὅλοι!

Μάνη Δουμένικε, μοῦ ἄρρεσε τὸ ἔμμετρο αὐτὸ ἐγκώμιο τοῦ φυλλάδιου καὶ χαίρω πού τὰ βρῖσκες διὰ ἔτσι ὄρατα. Ὅσο γὰρ τὰ κομμάτια σου, δὲν ἔξερεις πως δὲν ἀπάντω ποτὲ γὰρ τὴν ἐργασίαν κομμάτιων καὶ πως ἂν ἔκανα μιά ἐξαίρεση, οἱ ἄλλοι θὰ σήκωναν ἐπαναστάση; Ἡ ἔδους, βλέπεις, ἔπρεπε νὰ πανθῇ ἡ σέκανένα Κί' ἐπειδὴ ἔβαν ἂν πολὺται; ἄδύν-το νὰπαντῶ ἔδους, γιατί λαβαίνω χιλιάδες κομμάτια, δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα ἀνεκρίτως!

Τιμημένο Τουφέκι, σ' ευχαριστῶ γὰρ διὰς αὐτὲς τίς ἐνέργειες, πού μαρτυροῦν τόση ἀγάπην. Περιμένω τώρα νὰ μοῦ γ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Νύμφην τοῦ Κιθαροῦ ποῦ (καί, ἂν ἐγκριθῇ, θά μπαίνει στὴν κληρωτίδα γιὰ πέντε-ἑξή μῆνες· ὥστε μὴν ἀπεπιπθῇς ἂν δὲν τὸ ἴδιον ἀμέσως· ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐμποδίζεται νὰ μὴ στείλῃς ἐντωμεταξὺ κι' ἄλλο, κι' ἄλλα.)

Λευκὸ Ἀραπάκι (γράφει μου τώρα πὺλ τελεῖωσαν οἱ Διαγωνισμοί· μὴ μοῦ στέλνῃς ὅμως Ἐπιγράψαι καὶ Ἀσκήσεις ἐν γένει, γιὰτὶ δὲν δέχομαι ἔτι· ἰδίως λοιπὸν καὶ τὸν Ὁδηγόν.)

Πιστις-Πατρις (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ νίκη· γιὰ τὸ ἄλλο, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ· ὅσο εἶναι ἐλεύθερο, μπορεῖ νὰ τὸ ἀνανέωσῃ.)

Σατελιὰ (πῶς μπορεῖ νὰ μὴ σοῦ ἀπήντησῃ; ἐκτός ἂν δὲν ἔλαβα κανένα γράμμα· γιὰ τὰ κομμάτια σου, τί νὰ σοῦ πῶ; ἂν ἔστειλεις πολλὰ καὶ δὲν εἶδες κανένα, τὸ πιθανότερο εἶναι πῶς δὲν ἐνερκίθησαν ἄλλὰ ἔξω κι' ἐγώ; μπορῶ νὰ θυμῶμαι μὲ τόσες χιλιάδες κομμάτια πὺλ λαβαίνω; τὸ μόνον πὺλ ἔχεις νὰ κάνῃς, εἶναι νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μὴ στέλνῃς.)

Βιδυλὸ Γεράκι (αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· γράφει μου.)

Φωτικὴν (ἔτσι· α'· σ'· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καὶ ἂν λόγ· α'· ἔτσι λοιπὸν, σοῦ φαίνεται ὅπως κοιμῶσιν καὶ ξυπνῶσιν· ὅταν ἔγινες συνδρομητριά μου!) **Ποίησις-Πα** **Δακὰ** (δὲν τὸ λέγει ὁ Ὁδηγός, γιὰτὶ αὐτὸς οἱ λεπτομέρειες μπαίνουν στὴ σχετικὴ Προκήρυξις 12—15 Ἀσκήσεις πρέπει νὰ ἔχῃ κάθε Συλλογὴ.)

Χρυσὸν Αἶωνα (ἐκαμὲς πολὺ καλὰ νάχῃς τὴ ντροπὴ κατὰ μέρος· γράφει μου τώρα· χαρὶ τῶν λύσεων ἔστειλα.)

Φῶτον Ἀστρον (καλῶς νὰ ἔλθῃς, σὲ περιμένω.)

Τρελλὴν Χωροιοπούλαν (ἔχει καλῶς διειδθῆσθαι.)

Ἀἴμιον Πύργον (νὰ μὴν ὑποθέσῃς τίποτ' ἀπολύτως· μόνο ὑπομῶναι.)

Γλάστον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· αὐτὸ σοῦ ἐδιείλεξα καὶ τώρα εἴμαστε ἐν τάξει ἐμπρός.)

Σβέν-τзон (ἔχ, αὐτὸς ὁ κλήρος!·) **Ναυπλιακὸν Ἀστέρα, Φιλέρημον, Σεπασμένον Λόρδον, Νύσην Ἀνὸν κτλ. κτλ.**

Ραυλὸν, Σερ Ραβεργάδ, Τρελὸν Σεληρολάστον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ).

Νικ. Μπουλονγ., Προδρόμον, Βλάσ. Α. Πουλ., Ἀλτρονιστοριαν, Φιλελεύθιον (ἔλθῃς, Ρόδον τῆς Χίου, Ἀθηναίων Ἰαπόνην (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1. Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

- Ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομ. δρ. 9.
- Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου (μὲ 20 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. 6,50.
- Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δραχ. 3 καὶ ταχυδρ. 3,30.
- Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἔκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,55.
- Πρόας δ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50.
- Ὁ Πυρεσιπώλης (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50.
- Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Τὸ πρῶτον τὸν καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 1940 Διαγωνισμοῦ λύσεων Μαρτίου — Ματοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Ματοῦ ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ ὅπως καὶ τὸν προηγούμενον φύλλω.]

240. Ἀξ' ἄριστος

Τὸ πρῶτον μου κανεῖς σὰς
Ποτὲ νὰ μὴ γευθῇ
Ἀπ' τῆς ἀντωνυμίας
Τὸ ἄλλο μου ἄς ληφθῇ.
Κι' αὐτὰ τὰ δυὸ ὁ λύτης
Μονάχ' αἰ συνενώσῃ,
Θεσσαλικὸ ποτάμι
Βύθῳ θὰ φανερώσῃ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Γαλανόλευκης Σημαίας

241. Συλλαβόριφος

Ἄν τὸ πρῶτον μου ρωτήσῃς,
Γρὺ δὲν ἔξεραι νὰ σοῦ πῇ.
Τᾶλλον μου μὴ τὸ ζητήσῃς
Ὅπου σκότος κατοικεῖ.
Καὶ τὸ σύνολο νὰ λύσῃς.
Ὅπως ἄλλως, θὰ πασχίσῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Γεωργίου Πετούση

242. Τριπλοῦς Μεταγραμματισμός

Ἀσχημὸ εἶμαι, φοβερό·
Μ' ἂν μάλ' ἄξῃς τὸ κεφάλι,
Ἐνα προῖκα μαλλιαρό,
Χρήσιμον πολὺ, προβάλει·
Μὰ καὶ τούτου ἂν ἀλλοτρήθῃ
Τὸ κεφάλι μὴν πάλι,
Ὅμορφα θὰ στολισθῇ
Κάποιον ζῶον τὸ κεφάλι.
Τέλος, ἄλλῃ μιᾷ φορᾷ
Ἄν τὸ ἴδιο ξανακάνῃς,
Μὲ μεγάλη σου χαρὰ
Εἰς τὸ τέλος πλὴον φάνεις,
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Νεφέλης

243. Αἶνιγμα

Ἄνθος ταπεινὸ
Διπλασιάζεις.
Πέλαγος γνωστὸ
Παρουσιάζεις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Γρηγορίου Ε'

244. Γωνία

+ ***** = Ἀριθμητικὸν
* + ***** = Κάτοικ· νήσου
** + ***** = Πόλις Κύπρου
*** + ***** = Σούγγ· βασιλ.
*** + ***** = Ἀρχ· βασιλευς
* + ***** = Θάλασσα
+ ***** = Θεός.

Οἱ σταυροὶ καθέως θεᾶ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ναύλου

245. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 5 1 8 9 = Ὁρίων.
2 9 7 6 5 9 = Προφάτης.
3 4 3 8 3 9 = Ἀντωνυμία.
4 5 6 3 9 = Νῆσος.
5 6 4 5 = Ὅργανον.
6 2 5 = Θεός.
7 5 6 2 8 3 9 = Ἀρχ· βασιλευς.
8 4 4 3 9 = Ζῶον.
9 2 6 6 5 8 = Πόλις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ὁδ. Καραμανώλη

246-50. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἀνεῖ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τῶσαι λέξεις.

ὁρκος, ἄγρος, σωρός, ἀλήθεια, τέτον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Σικωνίας Αἰδρας

251. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέων

Διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζεται ἀρχικὸν γνωρικὸν ἐκ δύο λέξεων:

Ἐδῶ, κορυφή, λαμβάνω, ὠραῖος, νέος, τέλος, ζῶη, κανὼν, καρδιά.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πάντα Ἰδίου

252. Φωνηεντ' ἵπτον

σν - θν - χ - χρ - λν

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀπελ. Μικρασιάτου

253. Γρίφος

Μέντα Σκάρ

Σγῶ ἄς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σαρδανάπαλου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

254. Énigme

Je blanchis
Je noircis;
J' embellis,
J' enlaidis;
J' obscenreïs,
J' eclaireïs;
Je detruis,
Je guéris.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Σανθῆς Ἑλληνοπούλου

255. Sans voyelles

Rfclhssz - vnt - d - prlr

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Δοξαμί. Κρητικέπουλο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 2.

18. Κινὴν (κοινή, νῆ) — 19. Σινᾶ (σι, νᾶ) — 20. Ἀκέφαλος-Κέφαλος.

21. Ἡ Μαγνησία, τὸ μαγνήσιον,

22. ΑΝΝΑ 23-24. α') Καλαμπά-ΝΑΟΣ κα. β') Καρδασαράς.

ΝΟΜΗ — 25-26, α') Ἡ Πύ-ΑΣΗΡ

λος εἶναι πόλις. β')

Ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα. — 27. ΑΓΑ-ΜΕΜΝΩΝ (Ἀνῆρ, Γῆ, Ἀσθενής, Μεί-ζων, Ἑλκω, Μέρος, Νύξ, Ὠραῖος, Νότος).

— 28-30, α') Λέγε εἰδώς. β.)

Σοφοῖς χρῶ. γ') Μελέτη τὸ πᾶν. —

31. Μέτωφ χρῶ. (μὲ τροχρῶ) — 32

La lettre R.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀστοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρ. 5.) Π τῶν 10 λέξ. 20 λεπτ. λέξεις, μὲ παχέ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαία λρ. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

[ΚΑ' — 105]

ΙΩΝΙΑ

Ἰδρύθη ἐν Σμύρνῃ κραταιότατος ἰσογὸς ὑπὸ τὴν ἀνω ἐπωνυμίαν. νομῶν ἀρχαρχιστῶν ἐξελέγησαν.

Πρόεδρος: ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕ Υ'

Ἀντιπρόεδρος: ΨΥΧΗ

Γεν. Γραμμ.: ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΑ

Ταμίας: Γ. ΖΑΚΑΣ

Σύμβουλος: ΝΙΑΓΑΡΑΣ

Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι

Διευθυνσις: Ἀλέξανδρον Συμεωνί

Poste Restante, Σμύρνην.

[ΚΑ' — 106]

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Δεχόμεθα Μικρὰ Μυστικά. Καλὴν βραδευθῆσονται. Δίμηνος προθεσμία

Διευθυνσις: Ἰωάννην Καμαρινά

Καλὰ μάς.

ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΛΟ

ΔΙΠΛΑΝΟΝ

[ΚΑ' — 17]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΡΩΜΗ»

Σὰν κύριος ἰδρυτὴς τοῦ συλλόγου παύω τὸ παιδί Ἀριελ, ἐπειδὴ μαθα τῶρα ὅτι θεωρεῖ τὸ σύλλογον παιδιὰτικο, προτοῦ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του, καθὼς καὶ τὸν Κινέζο...

παιδιάτικο τοῦ φίλου!

Κ. Κολοκοτρώνη

[ΚΑ' — 108]

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΝΙΑΓΑΡΑ ΚΑΙ ΑΙΣΩΠ

Προκηρύσσεται διαγων. καλλιτεχνικῶν κάρτ-ποστάλ. Ἀπὸ τῆς 1. Μαρτίου ἕως 31. Μαρτίου. Βραβεῖται ὁ καλύτερος. Προθεσμία μέχρι 31. Ἀπριλίου.

ΝΙΑΓΑΡΑΣ καὶ ΑΙΣΩΠ

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Μυθιστορήματα, Διηγήματα, Δράματα, Κωμωδία]

Ἀπὸ τὰ ἐκδοθέντα ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου ὑπάρχουν μόνον τὰκόλουθα, πωλούμενα καὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Αἱ ἐντὸς παρενθέσεως τιμαὶ εἶναι μὲ τὰ ταχυδρομικά. Τὰ σημειούμενα δι' ἀστερίσκου πλησιάζουν νὰ ἐξαντληθῶν:

- * ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, Σειρὰ Γ' (Ἀναθορεφτὴ κτλ.) Δρ. 4.50 (5.—)
- * ΘΕΑΤΡΟΝ, Τόμος Α' (Φωτεινὴ Σάντοη, Στέλλα Βιολάντη, Ραχὴλ, Πειρασμοί). Δρ. 6.— (6.50)
- * ΘΕΑΤΡΟΝ, Τόμος Β' (Ψυχράββατο, Χερουβείμ, Πολυγαμία, Μονάκριβη). Δρ. 6.— (6.50)
- * Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ καὶ ἄλλα διηγήματα. Δρ. 4.50 (5.—)
- * ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ (ἢ Ἐρως Ἐσταυρωμένος) καὶ ἄλλα διηγήματα. Δρ. 4.50 (5.—)
- * Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ (Ἐκδ. Δευτέρα). Δρ. 6.— (6.50)
- * ΜΗΤΡΥΙΑ (Ἐκδοσις Δευτέρα). Δρ. 3.— (3.50)
- * ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ καὶ ἄλλα διηγήματα. Δρ. 3.— (3.50)
- * ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ καὶ ἄλλα διηγήματα. Δρ. 5.— (5.50)
- * ΦΟΙΤΗΤΑΙ, δράμα. Δρ. 5.— (5.50)
- * Ο ΠΟΛΕΜΟΣ (1912) Ἀθην. Μυθιστόρημα. Δρ. 7.— (7.50)
- * Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ, Τόμος Α'. Δρ. 7.— (7.60)
- » Τόμος Β'. Δρ. 7.— (7.60)
- * ΤΟ ΖΑΚΥΘΙΝΟ ΜΑΝΤΗΛΙ καὶ ἄλλα διαλέκτ. διηγήματα. Δρ. 5.— (5.50)
- * Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ. Δρ. 2.— (2.25)